

**Виходить
з 1962 р.
№ 7-8
(1335-1336)
Червень
2008 рік**

А Ц І О Н А Л Ь Н И Й У Н І В Е Р С И Т Е Т Б У Д І В Н И Ц Т В А І А Р Х І Т Е К Т У Р И

Конференції

Вітаємо

ЗДОБУТКИ НАШИХ НАУКОВЦІВ

ВІД УСЬОГО СЕРЦЯ...

В Київському національному університеті будівництва і архітектури є добра традиція – навесні, у квітні, підбивати підсумки, аналізувати наукову роботу колективу: викладачів, аспірантів, студентів. На черговій 69-й науково-практичній конференції університету, що проходила 16-18 квітня ч.р., взяли участь 14 секцій та 50 підсекцій. Було заслухано 1337 доповідей, в т.ч. 223 аспірантських, докторантських та здобувачів, 548 студентських, 112 доповідей представників організацій України.

В нашому університеті завжди пам'ятають ратний та життєвий подвиг ветеранів Великої Перемоги у Великій Вітчизняній війні. Ми завжди будемо славити їх патріотизм, силу духу, самопожертву, бойове братство, мужність та героїзм. З великою вдячністю ставимося до ветеранів-переможців і сьогодні вітаємо одного з фронтовиків – полковника у відставці Олександра Петровича Кутузова з присвоєнням чергового військового звання генерал-майора. 19 травня кафедра політичних наук, зібравшись на своє засідання, з вдячністю та пошаною прослухала спогади колишнього співробітника про його служіння Батьківщині під час Великої Вітчизняної, молоді члени кафедри мали можливість задати ветеранові запитання та побажати міцного здоров'я, оптимізму та довголіття. Слово завідувачу кафедри політичних наук, доктору історичних наук, професору Володимирі Федоровичу Панібудьласці:

"Народився Олександр Петрович Кутузов в 1925 р. на Вінниччині. З початком Великої Вітчизняної війни батько його пішов на фронт і в 1941 р. загинув під Харковом. Разом з родиною О.П.Кутузов був в евакуації, де закінчив середню школу. У відповідь на комсомольський заклик "Всі на захист Сталінграда" – наприкінці 1942 р. сімнадцятирічним юнаком добровільно йде на фронт.

Воювати розпочав на Сталінградському фронті в званні сержанта військовим розвідником п'ятої механізованої бригади другого мехкорпусу південного фронту, а потім четвертого українського фронту. Олександр Петрович – учасник звільнення України від німецьких загарбників. Був тричі поранений (з них два рази тяжко). Тому не випадково нагороджений медаллю "За відвагу". Цією медаллю нагороджували солдата за його хоробрість, мужність і відвагу, виявлені у боях з нацистськими загарбниками. Олександр Петрович удостоєний орденів "Вітчизняної війни I ступеня", "Богдана Хмельницького" і ще дев'ятнадцяти медалей. По закінченні Великої Вітчизняної війни молодий фронтвик обрав шлях військового, прослуживши в лавах Радянської армії 38 років: навчався в артилерійському училищі, пізніше у військово-політичній академії, де він захистив кандидатську дисертацію на здобуття вченого ступеня кандидата історичних наук. Згодом працює викладачем у вищих військових закладах, а останні роки служби – Київській військової академії. Дванадцять років був доцентом кафедри політичних наук КНУБА. Останні роки О.П. Кутузов – редактор і автор книг спогадів про Велику Вітчизняну війну. За його редакцією вийшли друком "Говорят живіє і погибіє фронтовики" 1941-1945. (2002 р.), "Фронтовики і наслідники" 1941-1945. (2005 р.), О.П.Кутузов є автором статей з тематики Великої Вітчизняної війни в газеті "Київський вестник".

Останні роки й міська влада Києва, Президент України неодноразово відзначали заслуги О.П.Кутузова у воєнний та мирний час. О.П.Кутузова нагороджено "Знаком пошани" від Подільського району Києва (2004 р.), згодом, "Знаком пошани" від Київського міського голови (2007р.). У 2006 р. Указом Президента України В.Ющенка Олександра Петровича Кутузова нагороджено орденом "За заслуги". Указом Президента України В.Ющенка від 5 травня 2008 року за вагомий внесок у перемогу над нацистськими загарбниками у роки Великої Вітчизняної війни, сумлінну військову службу, педагогічні та виховні звернення у повоєнний час полковнику у відставці Олександру Петровичу Кутузову присвоєно чергове військово звання – генерал-майор".

На мітингу до свята Перемоги 1941-45 рр. Зліва направо: професор В.Ф.Панібудьласка, ректор КНУБА, професор А.М.Тугай, генерал-майор О.П.Кутузов

Спроба аналізу

Ю.Ю.ПЕЛИХ: "ПОВЕРНУТИ РИНОК ЖИТЛА ДО ПЕРЕСІЧНОГО ГРОМАДЯНИНА"

Дуже актуальною проблемою для українців є тема, з якою виступив на пленарному засіданні 69-ї науково-практичної конференції КНУБА президент корпорації "Укрбуд" Юрій Костянтинів Пелих – "Проблеми та перспективи розвитку житлового будівництва в Україні".

"Ця проблема супроводжує наше суспільство протягом не одного десятиліття. Спроб розв'язати її було безліч, але найчастіше вони були небезпечними, використовувались в політичних цілях", – розпочав доповідь. Він розповів присутнім про історію забезпечення громадян житлом в Україні протягом останніх 17 років. Астор, насамперед, згадав кінець 80-х років минулого століття, коли в країні були реально задіяні потужності в домобудуванні, які забезпечували щороку будівництво 22 млн. кв.м. загальної площі житла. Крім того, вельми будівництво нових домобудівних потужностей приблизно на 50 млн. кв.м в різних регіонах України. Отже, при такому темпі будівництва з урахуванням нарощування потужностей на 5-8 млн. кв.м. протягом 10-15 років житлову проблему можна було б вирішити. Але не сталося так, як гадалися...

Хто поставив "жирний хрест" на будівництві житла?

На думку Ю.К.Пелиха, нищівний удар по централізованій системі фінансування будівництва житла наніс розвал СРСР, а "жирний хрест" на ній поставив перехід економіки, уже на той час самостійної держави України, на ринковий шлях розвитку та практичне виключення фінансування будівництва житла для населення за рахунок бюджетних коштів всіх рівнів, а також коштів організацій і підприємств. Одним словом, будівництво житла було покладено на плечі населення... Не було розроблене законодавче поле для фінансування будівництва житла за кошти громадян... все було кинуто на самоплив. Як результат, з 22 млн. кв.м. житла, введеного в експлуатацію в 1989-му, через 3 роки стало лише близько 3 млн.кв.м. Це спричинило розвал житлового напрямку в будівельній галузі. Підтвердженнями ситуації – на прикладі домобудівних комбінатів. Якщо раніше в Харкові працювало 84 домобудівних комбінатів потужністю від 50 тис.кв.м. житла до 650 тис.кв.м., які будували на рік 8 млн. кв.м. житла, то на сьогодні такий підприємств в державі лишилося не більше десяти й тільки одиниці зберегли свій профіль. Крім того, в країні втрачені потужності і промислового домобудування. І тоді керівники будівель-

ної галузі зрозуміли, що відповідь на питання чи бути в державі галузі будівництва доведеться шукати їм самим, будівельникам. Проаналізувавши ситуацію, спеціалісти дійшли висновку, що вихід із кризи можливий лише через будівництво житла. І у своєму стратегічному курсі не помилились, хоч в кризі тоді опинилися не лише будівельна галузь, а й вся економіка та виробництво в державі.

У чергах на отримання житла в цілому по Україні перебувало близько 3-х мільйонів сімей. Люди практично не мали перспективи на майбутнє. Доповідач на той час, до речі, мав особистий досвід, що будівництво житла за кошти населення має добру перспективу. У 1993 році Ю.К.Пелих був начальником виробничо-будівельного комбінату "Черкасбуд" і ще тоді прийняв рішення збудувати такий будинок, тобто за кошти населення. Це був перший будинок в Україні, який будувався поза законодавчим полем. Основою для його спорудження було лише рішення Черкаського міськвиконкому... хоч ті, хто взяв на себе цю відповідальність, потім погнали своїми криками через проблеми з правохоронцями, але будинок в 1995 році прийняв новоселів, започаткувавши таким чином новий напрямок будівництва житла та підтвердивши правильність намірів будівельників.

"Стартувала нова програма – люди почали отримувати квартири"

Таким чином відновлення будівництва житла та робота суміжних для будівельної галузі підприємств, які поставляють для будов матеріали, обладнання, механізми та ін., лягли в основу пропозиції будівельників вищому керівництву держави. Виникло багато складностей. Адаже ми пропонували запровадити схему пільгового кредитування житла, тобто кредит під 3% річних на 20-25 років. Але на заваді став Національний банк, тому що банківська система на той час лише піднімалася на ноги... Почали шукати інші шляхи. І за два роки була напрацьована законодавчо-нормативна база. 1997 року ця програма стартувала. Квартири будівельних майданчиків по всій країні – громадяни почали отримувати квартири...

Протягом 2-3-х років замочні та середнього достатку люди були основними інвесторами для будівельників. Сформувався ринок житла. Але тривало так не довго. Через деякий час на ринку почали з'являтися посередники, всякого роду комерсанти та інші не чисті на руку люди – ціни на житло стали зростати і невдово-

На пленарному засіданні з вступним словом виступив ректор, д.т.н. А.М.Тугай. Він підкреслив, що робота конференції була спрямована на широке висвітлення результатів фундаментальних досліджень з виявленням практичних висновків, з прикладних досліджень надавалися перевага доповідям, які висвітлювали конкурентоспроможні результати та проблеми, які мають місце в будівельній галузі. Крім того, професор Тугай зауважив: "В університеті приділяється велика увага науковим дослідженням, які проводять вчені нашого закладу, які спрямовані на отримання наукових результатів, що є складовими докторських і кандидатських дисертацій, дипломних проєктів і робіт спеціалістів і магістрів. І маємо результат – збільшилася кількість студентів, які брали участь у роботі конференції. Порівняно з 2007-м роком (389) в нинішньому році – 528 осіб. Виконано план прийому до вступу в аспірантуру нашого закладу, але хотілося б мати ще більший приток молодих, які мають бажання стати добрими фахівцями нашої галузі".

На пленарне засідання було запрошено гостей: президента корпорації "Укрбуд" Ю.К.Пелиха та головного архітектора Києва В.Ф.Присяжнюка. Вони торкнулися важливих проблем та перспектив розвитку Києва та України: житлового будівництва та розв'язання транспортних питань великого міста. У виступах гостей було визначено основні стратегічні орієнтири покращення будівництва житла, використання нових ефективних будівельних матеріалів і виробів.

На заключному пленарному засіданні конференції заслухали звіти керівників секцій про роботу та підсекцій.

Науково-практична конференція КНУБА прийняла рішення: роботу секцій та підсекцій схвалити; кращі доповіді, відзначені рішенням секцій та підсекцій, опублікувати в збірках наукових праць університету; за результатами конференції видати "Збірник тез студентських доповідей", в який включати рекомендації до опублікування рішенням секцій і підсекцій кращі доповіді студентів; залучати студентів до участі у науково – дослідній діяльності наукових шкіл університету, проведених фундаментальних і прикладних наукових досліджень, виконаних госпдоговірних та держбюджетних робіт; при конкурсуному відборі проєктів наукових досліджень, що фінансуються за рахунок бюджетних коштів, надавати перевагу тим роботам, в яких беруть участь студенти та молоді вчені; розробити та впровадити комплекс заходів, спрямованих на заохочення молоді до участі в науково-технічній діяльності, зокрема через впровадження університетських грантів для аспірантів та студентів, які мають досягнення в наукових дослідженнях; запровадити чіткий відбір обдарованої молоді для отримання ними премій, грантів Президента України та стипендій Кабінету Міністрів України; створити при кафедрі основ професійного навчання окрему секцію "Підготовка інженерно-педагогічних кадрів для системи профтехосвіти"; в квітні 2009 року провести ювілейну 70-ту науково-практичну конференцію КНУБА.

Інформацію підготував Т.Тараненко, студент газети

Щиро дякую

Увесь колектив учених, професорів і викладачів, аспірантів і студентів Київського національного університету будівництва і архітектури за велику кількість сердечних привітань мене з приводу ювілейних урочистостей. Дуже щасливий, що маю такий уважний колек-

тив помічників і однодумців і дякую за сумлінну і пильну працю, високий професіоналізм, вагомий внесок у вітчизняну і світову науку у галузях будівництва та архітектури, справу підготовки висококваліфікованих спеціалістів.

А. Тугай, ректор КНУБА

Ю. ПЕЛИХ:
"ТОВЕРНУТИ РИНОК ЖИТЛА ДО ПЕРЕСІЧНОГО ГРОМАДЯНИНА"

зі будівництво та продаж житла стало чи не найприбутковішим бізнесом. Пізніше настала черга непомірного та безвідставного зростання цін на будівельні матеріали та енергоносії, що взагалі віддалило ринок від громадян із середнім достатком.

Чи винні будівельники у зростанні цін на житло?

Існує думка, продовжував розповідати Ю.К.Пелих, що у різкому зростанні цін на ринок житла винні будівельники. Як фахівець, хоч спростувати це твердження. Складові будівельної ціни досить різноманітні: основа – це вартість матеріалів, потім автотранспорт та механізми, енергоносії – на ці параметри будівельники не впливають ніяк. На долю будівельників лишається заробітна плата, доля її незначна у загальній ціні, та рентабельність, сума якої повністю залежить від замовника і в середньому по галузі складає 8–12%. Будівельники навпаки не зацікавлені у зростанні цін на житло, розуміючи, що через це звукується попер їх діяльності. "В цьому, що нині відбувається, я абачую проблему небезпечної зупинки будівельного ринку. Нині будівництво житла займає близько 70% обсягу всього будівельного ринку і це є реальною загрозою входження будівельної галузі в чергову кризу, – підкреслює автор. На мою думку, треба повернути ринок житла до загальної громадянина. Завдання не просте, але поки що вирішення його є можливим, і діяти треба швидко і ефективно. Хочу звернути увагу, що усім чл. навіпаки будівельних програм на 50% залежить від органів місцевої виконавчої влади: саме вона приймає рішення про виділення землі, початок будівництва, затверджує акт державної комісії про його завершення, у неї знаходяться списки червоноквіти на отримання житла, вона виносить рішення про виділення квартири. І не секрет, що якраз на цій стадії великі групи осідають в кишенях великої групи чиновників, що значною мірою збільшує вартість житла... Нині, на жаль, ніхто не думає про людей, які десятиліттями плекають надію на отримання житла, в жодному місті, не боюсь сказати це, не зарезервовують землю для будівництва житлової площі громадянам-червоноквіти, щоб надати для них безкоштовне житло.

З цією метою необхідно відновити діяльність комунальних управлінь по будівництву житла та об'єктів комунальної інфраструктури, щоб саме вони виступали замовниками побудови житла для червоноквіти. По-друге: відлучити від фінансування за рахунок інвесторів комунальні підприємства, заборонити місцевій владі відбирати житло для своїх потреб.

Виконавши ці умови, можна значною мірою наблизити ціну продажу житла до собівартості будівництва житла, реально наблизити питання кредитування житла на

(Продовження. Початок на стор. 1)

пільгових умовах для малозабезпечених громадян. Квартири не виділяти, а продавати на чергу і у власність передавати громадянину після повного розрахунку"

Всі запропоновані мною заходи абсолютно реальні для втілення. Запровадивши їх, ми, як мінімум, повернули б на ринок будівництва житла громадян середнього достатку та засвітили б світло в кінці тунелю для громадян з низькими доходами та урізали б апетити тих, хто перетворив ринок будівництва житла в джерело нескінченної наживи.

Що буде з "хрущовками" та їх мешканцями?

Редакція А+Б попросила Ю.К. Пелиха відповісти на це питання. Аж багато викладачів, співробітників КНУБА мешкають якраз в таких будівлях.

— Багато розмов останнім часом точиться навколо соціального житла. Нині, коли соборяться збудовані коробки без операційних робіт складає 6000, то вже про яке соціальне житло може йти мова. Хіба може малозабезпечена людина купити таке житло? Не треба вводити суспільство в оману такими проєктами як соціальне житло, дешеві кредити на будівництво квартири, повсюдного знесення будинків застарілих масових серій, тобто "хрущовок". Ці питання, звичайно, актуальні, але, на превеликий жаль, не бачу їх вирішення і у найближчому майбутньому. Два з половиною мільйони українців в державі перебувають сьогодні на житловій черзі. Насамперед, щоб зносити "хрущовки", треба мати куди вивозити використану сировину, адже 3/4 Києва забудовано саме такою будівлями. Треба розробляти проєкти на демонтаж та утилізацію. Отже, треба обирати складніший, тернистий шлях, який привів би до позитивного результату.

Щодо так званих "хрущовок", то, на мою думку, їх треба дослідити, відремонтувати, замінити комунікації, утеплити... І не називати це державною програмою – поки що це "проєкти".

Щодо програми "Доступне житло", то найближчим часом будемо займатися збірними домами, вони є дешевшими від монолітно-каркасних. Отже, треба чати і кошти.

Сучасна новобудова

"Хрущовка"

Nota bene

ЯКЕ МІСЦЕ У ВАШОМУ ЖИТТІ
ЗАЙМАЄ КАР'ЄРНИЙ РІСТ?

Дуже часто в оголошеннях стосовно працевлаштування серед переліку привабливих пропозицій тієї чи іншої роботи часто зустрічаємо такий рядок: можливість кар'єрного росту. Кожен під цим словосполученням розуміє щось інше, починаючи від хороших умов для самореалізації і закінчуючи можливістю займати крісло якогось високопосадовця. Насамперед відразу з'ясуємо визначення кар'єри та кар'єризму за допомогою Великого тлумачного словника. Отже, кар'єра – це швидке, успішне просування у службовій, суспільній, науковій та іншій діяльності: досягнення слави, вигоди тощо, а кар'єризм – намагання зробити кар'єру не рахуючись з інтересами громадської справи; гонитва за особистими успіхами.

Як бачимо, обидва поняття мають різний (позитивний та негативний) контекст. Але не завжди кар'єра – це можливість са-

морезалізації, бо в кожній людині є свої пріоритети в житті...

Ольга Гончук, студентка IV курсу КНУБА:
"Кар'єра на другому місці"

Для мене кар'єра – це насамперед моя самореалізація, те, що я можу досягти своїми силами. Я вважаю, що дати про свій кар'єрний ріст треба вже сьогодні, починаючи з Університету – третього-четвертого курсу студент уже може шукати собі роботу, випробувати свої сили, навіть якщо ця праця не буде дуже престижною адже будь-яка робота – це досвід. На першому місці в житті ставлю сім'ю, а друге займає кар'єра, бо вважаю, що жінка не має лиш сидіти вдома з пелюшками...

Андрій Левчинський, студент II курсу КНУБА:

"Буду директором!"
Під словом "кар'єра" я розумію якийсь професійний ріст, тобто якщо ти пішов на

Пам'ятаємо

посади старшого лаборанта кафедри електричних машин Одеського Вищого інженерного морського училища, згодом повертається до Миколаєва і обіймає посаду асистента, а згодом Миколаївського суднобудівельного інституту. Через чотири роки В.С. Михайлов вступає до аспірантури при кафедрі електрифікації та автоматизації суден Ленінградського електротехнічного інституту. Після успішного закінчення її отримує вчений ступінь кандидата технічних наук і майже п'ять років працює старшим викладачем, згодом – доцентом кафедри електрифікації та автоматизації промислових установок Челябинського політехнічного інституту.

У 1964 році В.С. Михайлов знову повертається до Миколаївського суднобудівельного інституту, де протягом десяти років очолює кафедру електрообладнання суден.

Наприкінці 1973 року Віталій Степанович захищає докторську дисертацію, отримує вчений ступінь доктора технічних наук. Його рекомендують на посаду начальника новоствореного відділу корабельних автоматизованих систем управління Миколаївського обчислювального центру.

І, нарешті, прийшов вересень 1975 – го. В.С. Михайлова за конкурсом обирають на посаду професора кафедри електротехніки та електроприводу Київського інженерно-будівельного інституту і решту своєї науки він присвячує роботі у нашому національному закладі.

Через рік, у червні 1976 – го, була створена кафедра автоматизованих систем управління – В.С. Михайлов став її завідувачем і протягом 23 років, до останніх днів своєї життя, успішно керував її роботою.

Основним напрямом наукової діяльності професора В.С. Михайлова була розробка автоматичних та автоматизованих систем управління та проектування на базі електронно-обчислювальної техніки та економіко-математичних методів. З-під пера професора вийшло 120 наукових та науково-методичних праць, серед яких 10 монографій, 6 підручників і навчальних посібників. Випускники спеціальностей ІУСТ та ІТЕП добре знайомі з такими працями, як "Основи построения и проектирования АСУ в строительстве", "Теория управления", "АСУ та САПР. Введение до спеціальності". Останньою роботою професора став "Російсько-український словник-довідник з автоматизації, кібернетики і електронно-обчислювальної техніки".

За довгі роки діяльності професор В.С. Михайлов підготував 20 кандидатів та 3 докторів наук. За значний внесок у розвиток науки був відзначений двома урядовими нагородами.

Спілкуватися з Віталієм Степановичем було не дуже легко, оскільки він був надзвичайно вимогливим як до викладачів, так і до студентів. Але, незважаючи на досить складний характер, він завжди об'єктивно підходив до будь-якого питання, з розумінням ставився до проблем молодих викладачів. Була у професора Михайлова незвичайно добра риса: він вмів щиро радіти досягненням своїх підлеглих, навіть дуже незначним. На факультеті В.С. Михайлову не було рівних у якості виконання науково-методичної роботи, студенти ж, яких пощастило слухати лекції професора, могли без проблем підготуватися до екзамену, оскільки читав він їх бездоганно.

Особливо хочеться відзначити, що всіх, хто знав Віталія Степановича, вражали широке коло його інтересів та енциклопедичні знання. Він був завзятим шахістом, дуже любив лижні прогулянки, добре знав та читав напам'ять вірші поетів-класиків. За часів своєї роботи у Миколаєві В.С. Михайлов був членом правління обласного товариства "Знання" та читав лекції на тему міжнародних відносин. Розповідь про нього була б неповною, якби не сказати, що Віталій Степанович був надзвичайно палким шанувальником оперного мистецтва, добре розумівся на історії музики, любив співати і мав чудовий голос. Викладачі факультету автоматизації та інформаційних технологій (ФАІТ) і досі згадують його натхненне виконання романсів.

На жаль, тяжка хвороба передчасно обірвала життя професора Михайлова, і вже майже дев'ять років немо його серед нас. Сайта пам'яті гідній людині, видатному науковцю, викладачу, керівнику – Віталію Степановичу Михайлову.

В. Ключева, асистент кафедри інформаційних технологій

Вивчаємо історію університету

КНУБА У ДЗЕРКАЛІ ЕПОХИ

Через два роки, в 2010 – му, Київський національний університет будівництва і архітектури святкуватиме 80-ліття з часу заснування. Багата й слава його історія. Це шлях становлення і розвитку української науки та освіти, формування національної еліти. Везь цей час КНУБА готував висококваліфікованих інженерів і архітекторів, а передавали їм свої знання вчені світової слави. Газета продовжує цикл публікацій з історії університету, життя видатних викладачів і науковців, інженерів і громадських діячів, тих, хто причетний до алмазів і про кого варто розповісти поколінню нового тисячоліття.

Їх імена стали гордістю будівельної науки

Богацький Георгій Пилипович (1918–1974). Доктор технічних наук (1971), професор, завідувач кафедри міського будівництва (1953–1974), декан факультету міського будівництва (1955–1959), професор з наукової роботи (1969–1974). Автор понад 100 наукових робіт. З Великої Вітчизняної війни повернувся нагородженим 12 урядовими нагородами, у тому числі орденами: Вітчизняної війни II Ступеня і Червоної Зірки, двома срібними Хрестами заслуги (польські).

В травні 2008 року Георгію Пилиповичу Богацькому виповнилося б 90. На жаль, вже близько 35 років минуло, як його серед нас нема.

Ім'я професора Г.П. Богацького добре відоме містобудівникам не лише країн СНД, але й у Болгарії, Польщі, Угорщині та ін., де працюють його учні. Завдяки зусиллям Г.П. Богацького у 1975 році в КІБ відбулася перша конференція завідувачів кафедрами міського будівництва усіх вузів країни. Ця подія була не випадковою: в той час кафедра МБ КІБ вважалася опорою в країні щодо організації реального дипломного проектування і була навіть експонентом ВПДНГ СРСР. Про передовий досвід кафедри МБ нашого університету, очолювану Г.П. Богацьким, писали журнали "Америка", "Україна" та багато інших.

Георгій Пилипович Богацький народився 6 травня 1918 року у Дніпропетровську в сім'ї робітників. У 1934 році вступив до Дніпропетровського транспортного технікуму, із якого його було переведено на VI курс індустріального робфаку. Після закінчення у 1936 р. Г.П. Богацький вступає до Дніпропетровського інженерно-будівельного інституту на факультет ПЦБ, який закінчує у 1941 році за декілька днів до початку Великої Вітчизняної війни.

Війну Георгій Пилипович закінчив у званні майора, пройшовши шлях від командира стрілецької роти до начальника штаба інженерного батальйону. На грудень фронтовика Г.П. Богацького були військові нагороди: ордени Вітчизняної війни II-го Ступеня і Червоної Зірки, двома срібними Хрестами заслуги (польські), багато медалей.

У 1953 році Г.П. Богацький очолює кафедру міського будівництва КІБ, а через два роки стає деканом факультету місь-

кого будівництва та господарства. У 1969 році Г.П. Богацького призначають професором КІБ з наукової роботи і у тому ж році він очолює секцію міського руку та транспорту Спілки архітекторів УРСР, організовує лабораторію по проектуванню сільських населених місць.

Нині більшість викладачів кафедри МБ нашого навчального закладу є учнями професора Богацького, які захистили дисертації під його керівництвом. Відділ транспорту проєктного інституту "Діпроміст", АТ Київпроект, НДІП містобудівництва також очолюють його учні.

Перу професора Г.П. Богацького належить 100 наукових робіт. Основні з них – "Інженерне устаткування і благоустрій вулиць" (1957), "Миські вулиці і міський рух" (1967), "Курсове проектування по градостроительству" (1968) у тритомному енциклопедичному виданні "Розвиток будівельної науки і техніки Української РСР" ім'я професора Г.П. Богацького стоїть поряд з іменами відомих архітекторів і містобудівників.

Кафедра міського будівництва Музей історії КНУБА Травень 2008 р.

меті "через труби" інших – це, безперечно, негатив. Але насамперед для того, щоб гость досягати, треба працювати над собою, удосконалювати себе, інше ми не зможемо працювати з іншими людьми.

Татяна Стукова, студентка II курсу КНУБА:
"Вона в мене на першому місці"

Кар'єра для мене має дуже велике значення, бо займає перше місце в моєму житті. Нині головне – не трітати марно часу і черпати якнайбільше знань, щоб у майбутньому бути хорошим спеціалістом. Я буду більше розвивати кар'єру сантехніка, яка тепер є невід'ємною часткою мого життя. Заради кар'єри я готова багато чим пожертвувати,

бо з одного боку, кар'єра є і способом самореалізації, а з другого – для її досягнення треба втратити багато що перекласти.

Гаяла Ткаченко, студентка III курсу КНУБА:
"Така кар'єра не для мене"

Для мене кар'єра – можливість впливати в життя те, що є в мене всередині, бо ж ми всі вчимося, щоб потім мати якусь роботу, гроші, кар'єру. Але якщо для кар'єри я буду змушена переступити через себе та свої принципи, то це вже ненормально, навіть не по-людськи. Така кар'єра не для мене!

Опитувала та міркувала
Марія Панченко

Ювілей

Ю. ПІЩАЛЕНКО: "ДАРМА, ЩО БІЛИМИ СТАЛИ СКРОНІ..."

78-літня історія КНУБА багата наполегливою працею своїх викладачів, науковців і співробітників, які зробили значний внесок у розвиток вітчизняної та світової освіти в галузі будівництва та архітектури. Гортаючи сторінки історії університету редакція газети "Архітектура і будівництво" прагне не забувати на своїх шпальтах людей, життя яких було пов'язане з нашим університетом і розповідати про них молодому поколінню будівельників і архітекторів й, головне, вітати видатних педагогів і науковців з важливіми в їх житті річницями. Адже найчастіше кожний з них і КІБІ – це справді одне ціле.

6 червня виповнюється 80 років з дня народження і 65 літ трудової діяльності професору Юрію Опанасовичу Піщаленку – відомому вченому в галузі будівельного виробництва, академіку Академії Будівництва України, Лауреату Державної премії Української РСР в галузі науки і техніки, відмінника освіти України. Понад півстоліття він не розставався з університетом. Пам'ять його зберігає спогади про вагомі досягнення закладу протягом десятиліть, і він гордий за успіхи колективу в справі, якій ми служимо, і за свою причетність до творчості у педагогічній, науковій, методичній, громадській діяльності кафедри технології будівельного виробництва (ТБВ), де працював.

Розповідати про життя професора Піщаленка нелегко, тому що він дуже різностороння людина і учений. Працюючи зараз вдома, він активно займається громадськими справами, спілкується з колегами університету, пропонує спогади і про історію Солом'янського району, у якому проживав все життя, і про своїх колег-учених та науковців, які є дуже причетними до наукової історії нашого навчального закладу. І у кожній з публікацій Ю.А. Піщаленка мож-

на прочитати про щось цікаве, а якщо необхідно, він і покритикує. Ми вирішили побувати у професора Піщаленка вдома та задати йому декілька питань.

– Юрію Опанасовичу, ми знаємо, що під час Великої Вітчизняної війни, ви допомагали підпільникам і партизанам... Розкажіть про ці часи у вашому житті.

– У 1929-му році батька з Черкащини перевели на педагогічну роботу до Києва. На початку війни мені було 14 років. Батько не був призваний на військову службу за віком, мати була хвора, отже, евакуюватися сім'я не змогла. У січні 1942-го німці виселили нашу сім'ю на вулицю. Нам дали приютлок сусіди в своїй невеличкій хатині. Щоб не потрапити до Німеччини, мені довелося, як і усім підліткам, переховуватися; пізніше змушений був працювати чорноробом на деревообробному заводі. Тоді-то й став допомагати підпільникам і партизанам в розповсюдженні листівок із Зведеннями Радіоінформбюро про стан на фронтах і відзовами радничського уряду. Збирав і критичну інформацію проти окупаційних військ.

З перших днів визволення Києва Радянською Армією працював на реконструкції Київської залізничної товарної станції. Через рік, в грудні 1943 р., вступив до Київського будівельного технікуму залізничного транспорту. Навчання поєднував з відбудовою Хрещатика, товарної

станції, розчищенням приміських лісів від дерев, пошкоджених під час бойових дій, з сільськогосподарськими роботами в радгоспах Київщини та ін. У березні 1945-го був прийнятий до комсомолу.

– Як ви обрали будівельну професію? Чи важко було оволодівати нею, навчатися?

– Я будівництвом захоплювався ще в дитинстві. Подобалося мені з наймолодших літ будувати на дерев'яному конструкторі, потім у школі. Прикладом вибору професії послужували далекі родичі, діястия будівельників на прізвище Голети. Всі четверо братів були родом з Черкащини, де я народився, а в школі – уніями мого батька, і він завжди ставив їх мені у приклад. Пізніше старший Георгій Голета очолював водоканал Києва, другий був директором авіаінституту. Найменший Анатолій став будівельником, закінчив наш КНУБА, працював в університеті...

У жовтні 1945 року я перейшов до підготовчого відділення Київського інженерно-будівельного інституту, і майже через рік став студентом КІБІ. Навчання сає поєднував з активною громадською роботою: вже в 1951-му був прийнятий кандидатом в члени КПРС. Основним громадським дорученням була робота басорсом академічної першої групи будівельного факультету.

Юрій Опанасович показує нам фото своєї академічної групи після закінчення

інституту і говорить: "Тут ви можете пізнати багато знайомих облич. Серед них видатні в майбутньому інженери-будівельники, виробничники і проєктанти, вчені, педагоги, декани, завідувачі кафедр, громадські діячі, включаючи начальника Головкиївміськбуду і голову київського міськвиконкому. До речі, в другому ряду, другий справа – Ю.О. Піщаленко. В урочисті дні я носив маюмо вишиту сорочку. Посідання кольорів ниток не дивувало товаришів тому, що вони добре знали ставлення власника сорочки до цього подання, мати підбирала нитки у відповідності до кольорів очей і волосся сина".

– Чому Ви вирішили стати викладачем вищого навчального закладу?

– Закінчивши КІБІ, я працював у Запор'я майстром, виконробом і у листопаді 1954 р. вступив до аспірантури КІБІ та повернувся до Києва. Паралельно з навчанням і роботою над дисертацією працював керівником агітколективу факультету, головою ДТСАФ інституту, членом партбюро, відповідав за роботу стінової преси будівельного факультету. Через два роки вже розпочав педагогічну роботу асистентом за сумісництвом, наприкінці 1957-го став штатним викладачем.

Чому я став викладачем? Якось після III-го курсу, проходив виробничу практику на зведенні електростанції, а потім висловлюючи свої наукові міркування з технології та організації застосування будівельних конструкцій на об'єкті, я відчув незвичайно доброзичливе відношення до думок, наведених в доповіді, колектива кафедри ТБВ під керівництвом Олександра Інокентійовича Нероцького. Саме момент, коли роботу мою оцінили, став найголовнішим у виборі мною професії педагога. До речі, тоді ж мені запропонували займатися науковою діяльністю й вступати до аспірантури. Отже, все життя, працюючи в КНУБА, я поєднував викладацьку роботу

з інтенсивною науково-дослідною і методичною роботою.

– Скажіть, чи Ви брали участь у спорудженні великих будівельних комплексів?

– Зрозуміло. Це було проєктування забудови великих промислових комплексів у Чернігові, Херсоні та ін., також у впровадженні проєкту у виробництво, займався узагальненням досвіду промислового будівництва в Україні.

– Юрію Опанасовичу, що Ви вважаєте найзначнішим у своїй педагогічній та науковій діяльності?

– Насамперед участь в роботі такого потужного наукового, методичного, педагогічного колективу, як кафедра "Технології будівельного виробництва" нашого університету, що допомагала розкритися всім потенційним можливостям кожного.

Також хочу відзначити створення на основі персональних і колективних наукових досліджень Ученої програми курсу "Технології зведення будинків і споруд", яка затверджена Головним методичним управлінням Міністерства вищої освіти СРСР. За цією програмою я одноосібно написав підручник. Він використовується у вищих навчальних закладах країни та країн СНД, де навчають інженерів-будівельників. За цим підручником я мав щастя викладати учбовий курс протягом 25 років у своєму вузі, а також вийждив читати лекції у вузах Запоріжжя, Косова, Фергана. Крім того, можна скористатися і науковими та методичними розробками автора з питань поточності в будівництві, забезпечення якості, створення нових технологічних будівельних процесів широко опублікованих в підручниках, навчальних і учбових посібниках, наукових збірниках і журналах.

– Яке Ваше життєве кредо?

– Воно сформулювалося з роками. Це:

"Труднощі існують для того, щоб їх долати".

I. Герасенко

Думки вголос

"Учбово-оздоровча база "Будівельник", що знаходиться в мальовничому приміському куточку, в сосновому лісі на березі річки Козинка свого часу визначалася однією з найкращих оздоровчих баз серед вищих навчальних закладів України. Тут відпочивало й оздоровлювалося не одне покоління студентів і співробітників нашого закладу, членів їхніх сімей, багато відомих діячів науки і культури, спортсменів. Якісний відпочинок організовувався не тільки влітку, але й під час зимових канікул. Окрім цього до чудової природи додавалася гарна матеріальна база з необхідним обладнанням та інвентарем для проведення оздоровчої, спортивної та культурно-масової роботи. Незважаючи на важкі часи, керівництво та профкому університету вдалося зберегти таку необхідну для студентів і викладачів учбово-оздоровчу базу. Вдалося є практично вийду на базу профілакторію університету та організація за його допомогою лікувального процесу для відпочиваючих. Співробітники бази, лікарі та бібліотекарі прикладають усі зусилля, щоб відпочинок відбувався в найкращих умовах.

Хоча на сьогодні природа та навколишнє середовище "Будівельника" залишилися такими ж прекрасними і корисними для здоров'я людей як і раніше, проте з плином часу руйнуються корпуси спортивної майданчики, доріжки, меблі тощо. На нашу думку, керівництвом університету приділяється оздоровчій базі неадекватно мало уваги з точки зору її впорядкування та фінансування. Треба оцінити, що було закладено в свій час у перспективний план розвитку учбово-оздоровчої бази "Будівельник" та що було виконано згідно до колективного договору за 2005–2008 роки. Зрозуміло, що в новому колективному договорі цій проблемі необхідно приділити значно більше уваги: передбачити збільшення

"БУДІВЕЛЬНИК" МАЄ ПРОЦВІТАТИ!

Конча – Заспа є найкрасивішою місцевістю неподалік від кількох мільйонного міста Києва, є ласим шматком для місцевих олігархів, тому що саме тут прагнуть знайти місцеві котеджі, дачі або бази відпочинку для великих багатих холдингів. Якраз тут, у П'ятихатках, вже понад півстоліття розташована наша, університетська, база відпочинку "Будівельник", яку всі так бажають відродити і викладати, і співробітники, і студенти КНУБА. Слово голові профбюро науково-дослідного інституту будівельної механіки Ользі Кривенко:

Так виглядають сходинки до 'дальни'

А це все, що залишилось від лавочок...

фінансування на ремонтні роботи та на покращення побутових умов. Зацікавлені співробітники та студенти у вихідні дні з задоволенням допоможуть виконати певні роботи по впорядкуванню оздоровчої бази.

Дуже хочемо, щоб учбово-оздоровча база "Будівельник" продовжувала бути джерелом здоров'я керівництва, профкомом і співробітниками університету і тому необхідно реально подбати про покращення її матеріального стану вже влітку 2008 р.

28 березня 2008 року відбулася конференція трудового колективу університету, щодо підсумків виконання колективного договору за 2007 рік, яка

Про ті часи нагадує лише напис КІБ, що над сценєю, де слухали ми чудові студентські концерти...

підтвердила актуальність піднятих нами проблем. На жаль, перспективний план розвитку учбово-оздоровчої бази (пункт 6.18) адміністрацією та профспілковими комітетами не був розроблений".

О. Кривенко

На пагорбах київських... ДЕНЬ КИЄВА В СТОЛІТТЯХ

Київ, любимо всім серцем місто. Скільки всього пов'язано з цими прекрасними схилами, які упираються в одну з найкрасивіших річок на цій планеті – Дніпро. Скільки письменників захоплювалися цим містом. "Немає на світі міста красивіше, ніж Київ" – загадував Михайло Булгаков.

"Сотнями років навесні в Києві спостерігалось особливо велике скупчення горо. Левова їх частка прибувала на поклоніння лаврським святиням, але були і просто родичі, знайомі", – пишуть киевознавці.

Якщо заглибитися в історію, то "батько" її Геродот, мандрюючи берегами Борисфену (так звався тоді Дніпро), звернув увагу на пишну природу київських місць і відзначив її унікальність. Недарма зупинився тут і святий апостол Андрій Первозванний, сказавши уніями своїми: "Чи бачите гори ся? На горах цих засяє благодать Божа!" І сяє благодать ця в Києві ось вже два тисячоліття, незважаючи на природні і соціальні катаклізми.

Солом'яні, які трохи старші за віком, звичайно ж, пам'ятають кінець травня 1982 року, тепер уже минулого сторіччя, коли було відсвятковано 1500-ліття Києва. Це торжество, при всій його помпезності, властивій епосі, торкнулось добрих струн в серцях киян. Жителі Європи і масивів, старовинних будівель і "хрущовок" відчули себе земляками, і ця спорідненість скріпляла залученням до п'ятнадцяти століть історії. Хотілося якось продовжити свято, і з 1984-го почалися регулярні вернісажі на Андріївському узвозі, який став серйозним конкурентом Хрещатку як "сама київська" вулиця. А в останню неділю травня 1987 року вперше був офіційно відмічений День Києва. Відповідно до тодішньої риторики метою нового свята стало "сприяння підвищенню трудової і суспільно-політичної активності всіх трудящих, посиленню їх ідейного, інтернаціонального, патріотичного, морального і естетичного виховання". Тому тепер, якщо бути послідовними, на підході 1526-літні роковини. Тех непогано!

"Пупом" нинішніх святкувань Дня Києва можна безпомилково вважати Андріївський узвіз з його традиційним вернісажем і рицарськими турами.

З історичної точки зору, щодо Андріївського узвозу спостерігається суцільне розчарування. Хоч і в'єт акнайшавішим шляхом, що поєднує Дитинець з Подолом, але початок його як впорядкованої магістралі відноситься лише до часу будівництва Андріївської церкви, тобто, до XVIII сторіччя, коли тут з'явилися будівлі. Основна забудова вулиці, що дійшла до наших днів, виконана на рубежі XIX–XX сторіч.

(Продовження на стор. 4)

На пагорбах КИЇВСЬКИХ...

ДЕНЬ КИЄВА В СТОЛІТТЯХ

Свою першою бруківкою увів зобов'язаний київському цивільному губернаторові Івану Фундуклею, який вимостив її за свій рахунок. Круляк доставлявся з Мінської губернії і коштував недешево. До того ж начальник губернії упорядкував і систему стоку води. До того моменту і весняні води, і відходи людської діяльності запросто розливалися по вулиці, потрапляючи в садиби. Коли волога випаровувалася, залишалися гори сміття, які жителі увозув спалювали, наповнюючи смородом всю околицю. Цей дим дуже не подобався жителям Верхнього Києва, проте вони так нічого і не зробили, щоб навести порядок, адже, по суті, самі були винуватцями цих багач.

До речі, ця вулиця – прикордонна між Верхнім і Нижнім містом – була місцем відчайдушних баталій між буржуйками, студентами університету, гімназистами і військовими. До того ж якийсь час тут існувало декілька таємних кубел і навіть офіційних будинків термистів. Вулиця придбала недобру славу. Тут за простою могли убити, покалічити, пограбувати. Відмітимо, що "охоронці моральності" не гдували підпалами і пограмами борделів. Всеяке було. Лише зусиллями Церкви і міського начальства вдалося виселити звідси повій. Але трапилося це вже при генералі-губернаторі Олександрі Дрентельні, в останній третині XIX століття.

Сверідині Днем Києва епохи, що минула, можна визнати знамениту Магдебурзьку церемонію, яка три десятки років (з 1804 по 1834 рік) відзначалася в день Перепланої середі, на 25-й день після Великодня.

Як повідомляв знавець київської давнини Анатолій Макаров, посилавшись на відому працю чудового історика Миколи Закревського "Опис Києва", – "В соборній церкві Успіння Пресвятої Богородиці на Подолі починається літургія, в якій майже завжди священнодіє митрополит. Після закінчення літургії відбувався хресний хід до фонтану "Самсон", де неодмінно святлили воду. Далі співали "Многая літа" і запускали "ракету", що служило сигналом до пологового дзвонного дзвону. Дзвонили всі подільські храми".

На Контрактовій площі починався урочистий марш-парад кінноти і піхоти, по суті, міського війська, діяльність якого регламентувалася положеннями Магдебурзького права. Після закінчення параду духівництво і перші люди Києво-Подолу прямували до Контрактового будинку, де щільно підкріплювалися закусками і спиртним (день не був пісним), а прості люди продовжували спостерігати за розвитком подій.

Любителі усамітнитися в дні галасливих свят, охочі провести день так, щоб їм ніхто не заважав, якщо не мали власного в'їзду, наймали екіпаж і, зібравши сім'ю, запросивши родичів, друзів, знайомих, відправлялися до найближчих околиць галасливого міста. Коли вже були збудовані замські дачі у Дарниці, Святошині, Пушчіводі, Боярці, Будаевці, Бучі і ін., ситуація з відпочинком для любителів тиші значно покращилася. Багато киян в святкові дні тікали на природу. Вивозили з собою дітей, щоб "уберегти їх від згубної дії міських шумів", як було написано в одній київській газеті сторінкою давності. Ті, у кого дач не було, наперед готували "тормозки" з гарячою їжею, навіть брали з собою самовари і відправлялися в казенні місця відпочинку: Кадетський гай, Пушча-Водицький ліс і ін.

Закінчуючи, скажу: свято День Києва на Андріївському узвозі, нині вже історичний реліквія нашого міста, не знає собі рівних, тому що ніде немає стільки історії, скільки на одному Андріївському спуску. Мабуть, саме так з цих міркувань Булгаков жив саме там?

І.Герашенкова

Клуб молоді сім'ї

Як вона гарна, ота студентська пора... Цікаві й нудні лекції, семінари, чудова весняна пора за вікном, бібліотека й кави, пізно, у тихій кав'ярні... ненароджені вірші, спільна втеча всім курсом з пари економіки, неспокійний сон над конспектом, раптова відліга в душі. Несподівана радість, кохання...

"Зустрінемося сьогодні після п'яті!". Завтра – важливий семінар і контрольна з вищої математики, але... це буде завтра... Світ замикається пієколом. Приходить надвечір весна...

"Ми вирішили одружитися через дві години..."

Оксана була знайома з Романом більш як два місяці. Він працював адміністратором у комп'ютерному класі, парал-

ельно вчився у ВНЗ. Вона – студентка факультету журналістики, часто забігала набирати на комп'ютері власні статті й вірші... До поезії не був байдужий й Роман. Все почалося з неримованих білих віршів. Але до того були кілька без цукру, горіховий "Світло" на пошербному збоку блондучу в маленькому студентському кафе...

"Ти повіриш мені, якщо я скажу, що ми вирішили одружитися через дві години після знайомства? – довірливо знімається Оксана вже тепер, через півроку після весілля з Романом. Мені і справді не вірилося, коли пригадую, який нелегкий період був тоді в Романа – він забув паспорт, його звільнили з роботи, захворіла мама. Оксана здавала сесію, мусила часто їздити додому, бо в Києві лише вилася. Їїня несподівана, як спалах, любов подолала всі перешкоди й клопоти. Проблеми закоханих розв'язувалися миттєво. І хоча батьків про одруження попередили аж через рік після свого першого побачення, від них

довелося наслухатися різних зойків, плачів й нарікань на зразок: "Ви ж студенти! За що жити будете? Навчання закінчили!..."

Молодята все ж побралися і тепер сміються, що з одруженням у них зникла половина клопотів, життя стало простим і світлим. Обов'язково вчаться, працюють, по найсвіжій інформації з нестримного потоку різноманітних мистецьких, суспільних проєктів і подій я біжу лише до них, бо вони в цьому вихорі, мов риби в воді. "А борщ встигаєш варити?" – намагався "підколоти" Оксану і... мені це не вдається. "Нарешті я маю для кого куховарити. З дитинства назбирала стільки кулінарних рецептів! Коли жила сама, харчувалася лише печивом, бо для себе готувати нецікаво... Тепер у нас це майже ритуал. Роман допомагає, ми ще про політику на кухні встигаємо поговорити..."

Диплом про освіту й свідоцтво про народження дитини – одночасно

У перший день після зимових канікул Ярослава ошелешила однокурсниця звісткою про те, що... одружилася. Остаточним доказом були тоненька золота об-

ручка на пальці, щасливий сміх, нові рухи й жести... Зміни в її поведінці й світогляді стали помітніше пізніше. Ярослава краще вчилася, більше працювала над собою, ніби компенсувала час, витрачений на сімейне життя. Неподвижні випадки й успішного виховання дітей у студентських сім'ях, де, як сміялася одна молода бабуся (син подарував їй онука, коли навчався на третьому курсі), "диплом про вищу освіту й свідоцтво про народження дитини отримують одночасно".

Якщо серйозно, то чи заперечити хтось, що вибір між тимчасовими клопотами й абортном, який сьогодні дуже часто стає зручною альтернативою, завжди мусить бути на користь першого. Зрештою, багато молодих мам-студенток закінчую навчання з червоним дипломом, причому отримую його цілком заслужено, без будь-яких "поправок" на сімейне становище. Як тут не згадати давно добру істину про те, що майже все в житті залежить від сили волі й характеру людини.

Оксана Дмитренко,
випускниця КНУБА 2004 року

Віяння моди ЯК ЗНАЙТИ СВІЙ СТИЛЬ

Не встигли чарівні студентки насолодитися справжнім ароматом весни, як несподівано дихнуло гарячим подихом сонце, нагадавши в такий спосіб про прихід літа, а з ним нових вражень, веселих настроїв, ширших здивувань та... модного одягу.

Що таке мода? – запитання ніяк не риторичне, а скоріше одне з тих, що має багато відповідей і різноманітних трактувань. Для дуже вибагливої дівчини – це цілий світ, а інша за допомогою модних аксесуарів просто підкреслює багатство свого внутрішнього світу і душевної гармонії.

Якщо слово "мода" більше підходило до тих... сятих років, коли модними були штани в клеш, нейлонові сорочки, креплінові сукні та інше вбрання, то у нинішніх модниць частіше використовуються слова "стиль" та "імідж". Мода завжди асоціюється з популярністю, хоч і в одязі з колекції "від купор" не дуже то й знаходиться. На відміну від високої моди, яка займається виготовленням одягу як створенням мистецького шедеву, стиль – це поєднання вашого особистого смаку з модними тенденціями. Кожна людина – особлива. І незважаючи на те, що кожна дівчина чи жінка знає секрети своєї краси, чомусь

ми не звертаємо уваги на малесенькі деталі: вогник в очах, коли дивемусь чи опускаючи погляд при нижній усмішці, за допомогою яких зможемо підкреслити свою індивідуальну неповторність.

Отож "на носі" відпочинку і бажання отримати нові та цікаві враження, які майже неможливо увияти без якщо не

раз доводилося чути враження на сторінках ЗМІ про те, як часто заможні жінки, які опускають погляд на березі не Чорного чи Азовського морів, а десь за кордоном, виходять на пляж засмагати з таким макіяжем, наче для якогось бачу. Чуття міри є чи не найкраще для створення власного іміджу, а брати його треба в гармонійної природи, яка все завжди до краплинки.

Літній одяг

Літо – найкращий час для яскравості, тому цього року найпопулярніші жовта, зелена, голуба, рожева, а особливо біла барви. Щодо зручності, то сезон обіцяє бути комфортним, бо виробці з натуральної сировини, насамперед льону швиденько зникають з прилавків.

Посилася влітку тенденція щодо "жати" сорочок на короткий рукав. Стосовно футболки не завадило б порадитися з художником-абстракціоністом, бо яскравість та здавалося б поєднані відтінки різноманітних написів та візерунків теж у моді. Порівняно з минулими роками вільні шорти завдовжки по коліна дуже вже припали до смаку навіть надто вибагливим покупцям. Стосовно штанив, то на літо більше беруть прями, ще й світлого кольору, а от джинсини вдавати з широким поясом з тканини. Незважаючи на спеку, нині в моді різноманітні прозорі шалики та хустинки на шию, які зав'язують під блузку. Дуже актуальними залишаються легендарні платтячка на бретельках та джинсові сарафани-сукні.

цілковитого "перенародження" іміджу, то хоча б його "реставрації". Насамперед це доброго настрою і віри у власні сили, адже краще за вас ніхто не зможе об'єктивно оцінити вашу красу. Пам'ятайте, що чарівною вас можуть зробити не лише гроші чи "Фабрика краси", а й політ фантазії та розумний розрахунок.

Жоден модельєр не зможе дати поради стосовно вибору одягу, яка стосувався б усіх без винятку. У людей різних вікових категорій свої погляди та уявлення про речі, які нині в моді. Адже не кожен ризикне зробити пірсинг чи татування, не кожен хлопець захоче запустити волосся до пояса, а дівчина вирішить, скажімо, підстригтися "налісо". Тож перед тим, як остаточно змінювати свій стиль чи додавати до нього щось нове, гляньте на себе в дзеркало і скажіть, якій ви хочете бути, як вас мають сприймати всі навколо та в чому почуватиметеся зручно?

Макіяж

Головне – не переборщити, особливо це стосується макіяжу. Можливо, вам не

Аксесуари

Вони доповнять та підкреслять ваш витончений смак. Щодо прикрас, то до 18.00 не варто носити багато коштовностей, а виробці з глини, металу та дерева, особливо великі корали в народному стилі, час від часу можуть вам знадобитися. Щодо сумочок, то незважаючи на стиль одягу, вони трохи витісняють рюкзаки. А особливий попит улітку мають сумки з невеликими та недолгими ремінчиками.

Взуття

При його купівлі треба керуватися єдиним правилом – зручність і якість, а колір вам підкажуть сумочка чи настрій. До речі, про експерименти: вони теж схвалюються цього сезону, тому що нема нічого дивного, коли вдягнеш краватку і кеди, треба лише пам'ятати, куди ви маєте намір піти і для чого.

Отже, вирушайте в літо своєї моди...

Купальники

Якщо ви збираєтесь "на воду", то варто подбати про роздільний купальник у формі трикутника на довгих шнурівоч-

НАШ САЙТ В ІНТЕРНЕТІ: www.knuba.edu.ua (розділ новини), e-mail: knuba@knuba.edu.ua

Засновник — Київський національний університет будівництва і архітектури "А+Б"
Свідоцтво про реєстрацію: КІ, № 137 від 20.12.1995 р.

Редакція може публікувати матеріали, не поділяючи точки зору автора.
Редакція лишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали авторів.
Макет ТОВ "Европа Принт". Надруковано у ЗАТ "ВІПОЛ", вул. Волинська, 60.

Редактор **Ірина Герашенкова**
АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 03180, м. Київ-180,
Повітрофлотський проспект, 31, кімн. 601а, тел. 241-55-35